

който пръвъ почука на вратата, се доближи къмъ Ермелина, подаде ѝ една малка кутийка и каза:

— Ето нашиятъ подаръкъ, милостива госпожо! — И си тръгна. Другаритѣ му поклатиха глави като че искаха да кажатъ:

— Вие ще видите!... Вие ще видите!...

Като остана самичка, Ермелина отвори малката кутия. И каква мислите намѣри въ нея? Една малка изсѣхнала семка.

— Бедни хора! — промълви тя. — Това е всичкото, което сж имали. Една малка семка, която като че ли е отъ хиляда години.

Отъ любопитство тя посади семката въ дѣното на градината. За нѣколко дни отъ семката поникна едно

дрѣвче. Преди да настъпи пролѣтътъ, малкото дрѣвче стана голѣмо дрѣво!... Дрѣвото растѣше и се развиваше съ чудна бързина. То пусна голѣми пжпки. Въ една нощъ всичкитѣ пжпки се пукнаха. И вмѣсто съ листа, дрѣвото бѣше претоварено съ угоени кокошки, чудесни жамбони, тлъсти наденици, угоени пуйки, дебели патици, баници съ месо, кравайчета, сладкиши.

Отъ тогава ханчето на Ермелина се прочу по цѣлата страна. Идваха отъ далече да вкусятъ отъ необикновенитѣ гостби. Всѣка вечеръ имаше нови гости.

Олафъ не преставаше да брой златото, което събираше въ вълнени чорапи.

Ермелина взе прислужници.

За да избѣгне завистѣта и клюкарството, тя не показваше никому чудното дрѣво, което растѣше заградено въ дѣното на градината, дето само тя влизаше.